

Opinion

Det er langt bedre, at alle holdninger ser dagens lys, også selvom de giver anledning til dybt ubehag. Holdninger skal ikke ties ihjel, men udfordres, mener Özlem Cekic.

ÖZLEM CEKIC

Hvis du føler, at der skal gøres noget, må du ikke sige, at det må andre klare. Du må gøre det selv. Du skal gøre forskellen.«

Det er ord, der stammer fra min mentor, vejviser og kære ven, Bent Melchior. Han var gennem mange år overrabbiner i Danmark. Og så var han formand for Brobyggerne - Center for Dialogkaffe, som vi sammen stiftede.

På mandag uddeler vi for anden gang Bent Melchior-Prisen, der er indstiftet min gamle ven til ære. Prisen uddeles hvert år til en ildsjæl, som har gjort sig umage for at træde ud på broen.

Bent fungerede som min mentor, mens jeg sad i Folketinget, og vi havde en del til fælles. Vi modtog for eksempel begge jævnligt trusler og hademails. Når vi mødtes hver uge, kunne vi så fortælle hinanden, hvem fra vores bagland der var kritiske over for det, vi gik og lavede sammen.

Mens jeg eksempelvis blev beskyldt for at være en del af en hemmelig jødisk lobby, mente andre, at Bent skadede jødernes sag ved at hænge ud med en islamist.

Vi er begge blevet beskyldt for at blåstemple antisemitisme eller had, fordi vi insisterede på dialogen og den kritiske samtale - også med dem, vi er uenige med.

Vi tog sammen ud og besøgte moskeer. Vi fik muslimske og ikkemuslimske friskoler til at mødes, og vi arrangerede talrige tværreligiøse arrangementer. Vi forsøgte at bygge bro mellem muslimer og jøder. Mantraet var, at der jo i sidste ende er mere, der binder os sammen, end der skiller os ad.

Men når jeg betragter den hjemlige debat om begivenhederne i Mellemøsten, der udspiller sig nu, kan jeg godt blive i tvivl om, hvor mange det er lykkedes os at overbevise om det mantra.

Jeg har mange jødiske venner. Det er de færreste af dem, der åbent kan bekende sig til jødedommen. Mange af dem har heller ikke lyst til det, og hvem kan bebrejde dem? De har gennem generationer lært - på den hårde måde, kan man vist rolig sige - at de skal tilpasse sig, gå under radaren. Den nuværende krig mellem Israel og Hamas gør det ikke ligefrem nemmere.

Som sædvanlig er fronterne trukket hårdt

Er du træt af fordomme? Så gør noget ved dem

op herhjemme. Mange er optaget af skyldspørgsmålet og giver ikke plads til den sorg og smerte, som mange palæstinensere og jøder oplever, fordi de har mistet nære venner og familiemedlemmer til krigen og terroren.

Vi sætter mærkater på hinanden og vil hellere motivforske frem for at lytte til hinandens bekymringer. Det vigtige er åbenbart, »hvem man holder med,« og således har man reduceret krigen i al sin rædsel til en fodboldkamp, der enten kan vindes eller tabes.

Jeg er imod, at palæstinenserne kollektivt skal afstraffes for Hamas' terrorhandlinger. Jeg er lige så meget imod, at jøder skal udsættes for kollektiv straf, fordi man er modstander af Israels adfærd i krigen. Jeg har hørt adskillige danske jøder fortælle om hademails, trusler, verbale og sågar fysiske overfald.

Sagesløse mennesker bliver hængt ud i offentligheden, fordi de er jøder. Man offentliggør deres navne og virksomheder med opfordring til boykot af den jødiskejede

virksomhed. De historiske paralleller her er helt åbenlyse. Det er ikke antisemitisk at kritisere Israel for sin politik eller krigsadfærd. Det er det til gengæld, når man så målrettet forsøger at skade den enkelte alene på baggrund af vedkommendes jødiske identitet.

Her er det værd at nævne, at det ikke kun er blandt muslimer, at antisemitismen viser sit grimme ansigt. Det samme gør sig gældende på de yderfløjene. Jeg peger her ikke alene på den yderste højrefløj, men også den yderste venstrefløj.

Når voksne opfører sig racistisk, smitter det helt selvfølgelig af på børnene. Den polarisering og de fordomme, der præger debatten, bliver også afspejlet i skolegården. I Brobyggerne får vi også henvendelser fra skoler, der ønsker hjælp til de svære samtaler.

Derfor har vi også valgt at tilbyde lærerne gratis brobyggerkurser, så lærerne kan få de fornødne redskaber til gennem dialog at forebygge fordomme og fjendebilleder. For mange af dem ved ikke, om de skal lukke eller åbne for samtalen, når antisemitiske eller islamofobiske holdninger kommer til udtryk.

Der dukker disse dage mange »ekspertes« op, der mener at vide alt om Israel-Palæstina. Desværre bidrager mange til en mere unuanceret og dæmoniserende samtale. Vi ser det på arbejdspladser, i hjemmet og på sociale medier.

Jeg har den grundlæggende holdning, at det er langt bedre, at alle holdninger ser dagens lys, også selvom de giver anledning til dybt ubehag. Holdninger skal ikke ties ihjel, men udfordres. Vi kan ikke lade dem forgifte ungdommen.

Bent sagde altid: »Man kan ikke skabe fred med sine venner. Man skal have mod til at mødes med sine fjender.« Den samtale kan du ikke overlade til religiøse ledere, politikere eller journalister. Du må selv gøre forskellen.

Özlem Cekic er generalsekretær for Brobyggerne - Center for Dialogkaffe og fhv. medlem af Folketinget for Socialistisk Folkeparti. Hun er dog ikke længere medlem af partiet

Jeg er imod, at palæstinenserne kollektivt skal afstraffes for Hamas' terrorhandlinger.